

2. Rész

*A távolság a legnagyobb szakadék,
Érte én bármit megtennék,
Harcolnék, míg az erőm bírja,
De... Talán nem ez van nekünk megírva...*

VároK...

VároK...

VároK...

Nem telik el úgy nap, hogy ne akarnám látni őt. Nem telik úgy óra, hogy ne gondolnék rá. Nem telik el úgy perc, hogy ne hiányozna.

Egy hónapja ment el. Egy hosszú hónapja. A napjaim üresek voltak. Egybefolytak. Még a kis tavacska se tudott megvigasztalni. Semmi sem pótolta a hiányát. Semmi.

Még sose éreztem ilyen hosszúnak a napokat... a heteket... egy hónapot...

Csak azon járt az eszem, hogy mi lehet vele, hogy hol lehet, hogy milyen állapotban, hogy életben van-e még?

Persze a tudat – vagy a tudatlanság – hogy még mindig kétségeim voltak a kapcsolatunkat illetően... Ez egyáltalán nem jó. Ez borzasztó! Az egész olyan, mintha egy álomba csöppentem volna, és igazából... ő is csak egy múltó ábránd lenne. Talán, csak illúzió volt. De én őt akarom. Ha csak egy álom, akkor is. Szükségem van rá! Az én álombeli hercegemre, mert nélküle elveszem...

A kis tavacskánál voltam, mint minden nap. Egy fa tövébe húzódtam, hogy onnan szemlélhessem majd, ahogy a Hold felkel. Éreztem, ahogy a szemem majd leragadt az álomosságtól. Még nem volt teljesen homály, mint ami a fejemben van már napok óta... és mindezt egy kis szerelem miatt. Furcsa, hogy mit tesz ez az érzés az emberekkel...

Amikor felébredtem korom sötét volt. Az orromig se láttam, mivel semmiféle közvilágítás nem volt a közelben. Ilyenkor szoktam a telefonomat használatba venni. A legjobb világítást akkor érhetem el vele, ha a fényképezésnél a negatív üzemmódot választom. A nagy fehér téglalap kellő fényt ad, addig, míg ki nem érek az útra, ahol már volt világítás.

De nem volt itt rá szükség, ugyanis egy közeledő fénypontot láttam meg, még mielőtt igénybe vettem volna a telefonom előnyeit.

A szívem majd kiugrott a helyéről, mert a legelső dolog, ami az eszembe jutott az James volt. Már majdnem kijáztottam a nevét, amikor megfordult a fejembe, hogy talán nem is ő az. Mi van akkor, ha valami idegbeteg embert vet erre a sors? Neeem, abból köszönöm szépen nem kérek.

Gyorsan bebújtam a közeli bokor alá és vártam. Levegőt is csak ritkán vettem nehogy felfigyeljenek rá. Épp hogy elhelyezkedtem, amikor a lámpa tulajdonosa feltűnt. Nem láttam az arcát. Csak egy sötét alak volt, semmi más. Majd hirtelen ketten lettek. A szívem a torkomban dobogott és az egyetlen dolog, amire gondolni tudtam, hogy ne síkítsak.

Ekkor az egyik alak a bokorhoz lépett, villámgyorsan hasra fordultam és lehajtottam a fejemet, remélve, hogy a hajam elég sötét ahhoz, hogy a földdel azonosítsák... Semmi értelme nem volt...

- Rose? – egy férfihang szólt hozzám, de nem James hangja volt az. – Rose Goldenhauer?

Honnan tudja a nevemet?

Nem mozdultam, abban reménykedve, hogy elbizonytalanodik, és inkább máshol néz körül.

- Rose? – hallottam, ahogy pár ágot arrébb tol, valószínűleg a fejem fölül. – Rose?

Mit csinálnak? Tettesem magam halottnak? De annak meg mi értelme lenne?

- Te James, ezt meg kéne nézned! – kiáltott a férfi mellőlem a társának, – Szerintem ő az!

Oké... Halott vagyok, Végem, Kész. K. O.

- Hol van? – kérdezte a fiú, miközben újabb ágak mozogtak meg felettem.

- Szedjük ki!

Éreztem, ahogy megragadnak és óvatosan kihúznak a bokor alól. Láttam a szemhéjamon keresztül, ahogy rám világítanak,

- Ő az?

- Igen.

Egy kéz fogta meg a csuklómat és kezdte el kitapogatni a pulzusomat. Majd valaki ráhajolt a mellkasomra és én reméltem, hogy csak a szívem dobogására kíváncsi.

- Él még. Semmi baja. Szerintem csak alszik, - jelentette ki a hang, ami rám talált.

- Rose. – egy kéz síklott végig az arcomon és gyengéden simogatni kezdett. – Rose, én vagyok az James.

- James? – hirtelen ültem fel, ami, mint utólag kiderült rossz ötlet volt, mert mind a két fiút lefejeltem. – AU!

- Jézus! Neked aztán kemény a fejed.

- Minek hajoltatok fölém. – válaszoltam a fejemet dörzsölve.

- Mert egy alvó ember nem szokott ilyen hirtelen felkelni?

- Nem is aludtam!

- Hidd el erre már én is rájöttem! Kérdés, a nem alvó ember miért tette magát halottnak?

- Mert megijesztették! – mondtam morcosan.

- Abbahagyátok? –szólt James nyugodt hangja.

- James. – szóltam óvatosan.

- Mond Angyalka.

- Nem látlak, – nevettem hisztérikusan, miközben a sírás kerülgetett.

Ekkor egy kéz nyúlt felém és magához ölelt. Újra biztonságban voltam.

- Szia. – suttogtam a fülébe.

Hallottam, ahogy felnevet, és éreztem, ahogy a szívverése felgyorsul.

- Szia. – válaszolt.

- Oké, amíg ti köszöngettek egymásnak, addig én körbenézek,

- Kösz, Henry. – bólintott James.

Hallottam, ahogy felkel mellőlünk, és elsétál a fiú, akinek immár a nevét is tudtam.

- Itt vagy. – fogtam a két kezembe James arcát. – Végre itt vagy. – egy könnycsepp csordult végig az arcomon, majd lepottyant, amint az állam végére ért.

- Itt bizony. Végre. – sóhajtott fáradtan a katonám. – Hiányoztál!

- Te is nekem. – suttogtam, miközben egy puszit nyomtam a homlokára. Majd az orrára. Láttam szemében a türelmet és a vágyat. A homlokomat az övéhez szoritottam, orromat az orrához érintettem. – Azt hittem valami bajod esett. Annyira féltem. – suttogtam. – Annyira.

- Sajnálom. – sóhajtott. – De... valaki elárult, és ezért mindent, majdnem mindent megtudtak rólam... hogy hogyan nézek ki, hol lakom, kik a barátaim... Mindent... Ide kellett jönnöm, hogy megbizonyosodjak róla, hogy te még biztonságban van. Hogy semmi bajod. Tudnom kellett, hogy rólad nem szereztek tudomást, és remélem ez így is marad, annak ellenére, hogy idejöttem... De... nem bírtam már tovább... Nélküled.

Sokáig beszélgettünk. Mind a ketten tudni akartuk, hogy a másik hogyan töltötte az elmúlt hónapot.

- És hát... rengetek időt töltöttem itt. Már kezdtem azt hinni, hogy ez az egész talán csak egy álom volt... - szomorúan

elmosolyodtam. – Amikor itt voltam, és elaludtam... mindig rólad álmodtam. Nagyon sok időt töltöttem itt... Minden nap... - fejeztem be a mondanivalómat.

- Hallod James! – szólt Henry a távolból.

- Mond! – válaszolt vissza James le nem véve rólam a szemét.

- Tudod, tényleg nagyon jól el van dugva ez a hely, de szerintem ideje tovább állni. Tudod a Fejeseeknek oly mindegy, hogy hol vagyunk, megtalálnak, ..

- Hogy ideje tovább állni? – néztem értetlenkedve Jamesre. – Elmentek?

- Rose. – sóhajtott fáradtan. – Mennem kell. Nem maradhatok egy helybe, mert üldöznek. Nem akarlak veszélybe sodorni. Csak látnom kellett téged.

- Nem hagyhatsz itt megint. – ráztam a fejem. – Ne tedd ezt velem.

- Ha itt maradok, megtalálnak és megölnék, .. Nem csak engem, téged is. Nem akarom, hogy az én hibámból meghalj.

Egy könnycsepp folyt végig az arcomon. Nem akarok még egy hónapig egyedül maradni.

- És mikor látlak újra? – suttogtam, de nem válaszolt, csak magához szorított. Megremegtem a sírástól, majd lassan, hogy ők is értésék, azt mondtam.

- Veletek megyek,

- Nem. – hangzott a kórus.

- Nem vagyok hajlandó itt ülni és várni, hogy megjelenst-e, vagy, hogy mikor mondják be a televízióba, hogy meghaltál. Nem vitázok, Megyek és kész!

- Rose, én... - kezdte James, de Henry félbeszakította.

- Szerintem ez egy jó ötlet.

Elmosolyodtam.

- Kettő egy ellen. – mondtam.

- *Hogy érted azt, hogy jó öltet? – fordult James értetlenkedve barátja felé.*

- *Figyelj, így visszamehetünk a táborba. Kap külön kiképzést. Elköltözünk... Élhetek együtt mint két boldog szerelmespár és sose találhatnak ránk... rátoke. Veled lenne, és tudnád, hogy biztonságban van... és legalább nem kell hallgatnom az aggódásodat. – vigyorgott a fiú.*

A mosolyom még szélesebb lett. Felpattantam és a szerelmem komor arcára néztem.

Már pirkádt, így semmi szükségünk nem volt az elemlámpákra.

A mosolyom egy szempillantás alatt eltűnt. Leguggoltam és a kezembe fogtam az arcát.

- *Szeretlek és ezek után, nem vagyok hajlandó akár csak egy percet is nélküled leélni. Biztos vagyok benne, hogy nálad jobban senki sem tud rám vigyázni.*

Éreztem, ahogy keze megfeszül a derekamon, majd lágyan elindul a gerincem mentén. Borzongás futott végig rajtam, ahogy a pólóm alá nyúlt. Éreztem bőrömon a meleg kezét. Éreztem... ahogy magához húz, és végre megcsókol.

Igazi filmbe illő csók volt... és még tovább is tartott volna, ha James haverja meg nem szakítja.

- *Tényleg, nagyon jó látni, hogy ennyire szeretitek egymást... de mehetnének végre?*

- *Indítsad be a kocsi. Két perc és ott vagyunk, – mondta James.*

- *Oké.*

Elmosolyodtam. És James karjaiba bújtam.

- *Szeretlek, – suttogta a fülembé. Halkan felnevettem, és egy csókot nyomtam a nyakára.*

Lágyan, mintha egy tollpihe lennék, felkapott, és elindultunk az autójuk felé, amivel jöttek,

- *Sose szabadulsz meg tőlem. – mondta mosolyogva.*

- *Ahogy te se menekülsz tőlem!* – nevettem.

El sem tudjátok képzelni, mennyire el tud fáradni az ember. Mennyi izma meg tud fájdulni... Olyan helyeken, amiről azt hitted, hogy ott nincs semmi...

A kiképzőtisztek, akiket kaptam, akár a szadista állatok... Ha valamit nem úgy csináltam, ahogy az nekik megfelelt volna kezdhettem mindent előről, és persze, az ilyen helyzetekben az ember nem egyre jobban csinálja a feladatot... oh neeem... Egyre jobban elfáradsz... egyre nagyobb hibákat vétesz... és egyre lassabb leszel.

Jameset alig láttam... ő is edzett, rengeteget... legtöbbször csak este láttuk egymást. Az egyetlen megnyugvás az volt, hogy a kiképzőim között még ott volt Henry is, így volt legalább egy ismerős a kínzók között. Először nagyon boldog voltam, amikor megláttam Henryt reggel. Örömmel fogadtam, hogy ő is a kiképzőim között van. Tény, hogy sokkal kedvesebb volt, de sokkal kegyetlenebb is egyszerre. Ő volt az, aki a legtöbbet követelt, és állandóan Jamesszel cukkolt...

- *Muszáj, hogy tele legyenek kék, lila foltokkal?* – kérdeztem tőle, miközben újra és újra felálltunk verekedni. Nem szerettem ezt az ökölvívásos micsodát...

- *Ha nem tudod megvédeni magad, semmi értelme nincs a kiképzésnek,*

- *Ismétlem, muszáj, hogy tele legyenek kék, lila foltokkal? Már nincsen rajtam, egyetlen ép rész se, ahol ne lennék foltos.*

- *A jó katona nem nyavalyog. – vigyorgott. – El kell viselned a fájdalmat.*

- *Oké. – álltam fel újra. – James hol van?*

- *Éppen ápolja magát, amiért laposra vertem.*

- *Álmodban. – szólt a hang a hátam mögül, hirtelen megfordultam, Henry elkapta a nyakamat és hátrazuhanám.*

- Basszus! – nyögtem fel.
- Nem lankadhat a figyelmed. – nevetett a kiképzőm.
- Miért nem kíméled szerencsétlen lányt? – lépett fel a küzdőtérre James.
- Egy hónap múlva vizsgázik, nem kímélhetem. – állított fel Henry.
- Vizsgázom? Ez nekem eddig miért nem lett említve? – néztem a két fiúra.
- Nem akartuk elvenni a kedved. – vont vállat Henry.
- Mi se tudtuk, – javította ki James. – Legalábbis én tegnap tudtam csak meg. Így igazi katonára leszel. Aminek szerintem semmi értelme... Én megvédek. És ennek a kiképzésnek sincs sok értelme...
- Már hogy ne lenne? – ellenkezett Henry. – Nem hiszem, hogy mindig a nyomába leszel, és ha mondjuk, elkapják? Hogy védje meg magát? Mert nem hiszem, hogy a WC-re is vele mész...
- Védelmi programba leszünk, ... Semmi nem veszélyeztetni.
- Honnan tudod? Honnan tudod, hogy nincs beépített ember a katonaságnál?
- Oké. James, ez nem arról szól, hogy nem tudsz megvédeni. – mondtam a fiúnak, – Ez csak arra jó, hogyha esetleg, nem lennél a közelemben akkor meg tudjam magam védeni. Ennyi. És semmi több.
- A védelmi programnak épp az a lényege, hogy senki se tudja, hogy hol vagy. Csak a legmegbízhatóbb emberek. Tehát senki nem találhat meg. Ebből következik, hogy semmi bajod nem eshet.
- Jól van... valószínűleg a vizsga azért kell, hogy megbizonyosodjanak róla, hogy tényleg meg tudom magam védeni. Nem igaz? – néztem Henry-re.
- De igaz. És ha minden rendben mehetünk innen a francba. – bólintott a fiú.

Hát eltelt, azaz egy hónap. Én levizsgáztam, habár az értékelés csak annyi volt, „meg tudja magát védeni, ha nagyon muszáj” én örültem annak, hogy mindebbe részt vehettem, de annak még jobban, hogy vége volt.

Elvittek minket egy kis faluba, ahol egy kis háromszobás házban laktunk. Természetesen Henry is velünk jött, hiszen ő se maradhatott már szolgálatban, főleg így, hogy segített Jamesnek.

A napjaink remekül teltek. Minden nap újabb és újabb ötletekkel álltak elő a fiúk, hogy mégis mivel üthetnék el az időt. Míg egyik nap felmentük a közeli hegybe, a másik nap már a hatalmas tóban úsztunk.

*Csodálatosan teltek a napjaim. Minden tökéletes volt...
Illetve majdnem minden...*

- Henry! Hát te mit csinálsz...

- Sss! – csitította le a fiú barátját.

Egy bokor mögött álltak és halkán figyelték lakótársukat.

- Minden nap kijön ide és sír. – suttogta Henry.

- Ezt én miért nem tudtam? – guggolt le megrökönyödve James. – Hogy lehettem ilyen vak?

- Nézd, mindig azzal az ürüggyel jött ki, hogy csak szeretne egyet sétálni... Egyedül. Soha nem kérdőjeleztük meg, hogy miért, mert nekünk is jólesett egyszer-egyszer egy séta. Egyedül.

- És miért követted? – fordult James Henryhez.

- Tudni akartam, mi az a hely, ahova ő ilyen szívesen jár. – vont vállat a fiú. – Merthogy ő órákig elvan, én meg röpke negyven perc után megunok a faluban járkálni. Hát így. Egy hete jöttem először utána, akkor azt hittem, hogy ez csak ilyen átmeneti állapot, hogy csak jól esik neki sírni, vagy megvágta magát, vagy

nem tudom, bármi... a lányok nem kiismerhetőek. De amikor minden áldott nap sírt... Eszembe jutott, hogy miért is olyan nehéz neki.

- Hiányzik neki a családja. – bólintott James. – Tudom.

- Nem említette neked, hogy haza szeretne menni?

A fiú némán megrázta a fejét, majd barátjára nézett.

- Mindig vidám, volt, hogy beszélt a családjáról, de azok alapján... Sokat bántották őt lelkileg, és én értem, hogy mégis a családja, de nem szívesen engedném oda vissza...

- Csakhogy, ez az ő döntése lesz. – bólintott Henry, majd elment, magára hagyva Jamest, a maga gondolataiba süllyedve, míg barátnője tőle pár méterre zokogott.

- Találd ki, hogy ma mit fogunk csinálni? – kérte Henry, két falat rántotta közben.

- Nem tudom. – mosolyodtam el. – Talán... repülünk?

- Repülünk? – vigyorodott el. – Ezt szeretnéd?

- Érdekes lehet nem? – gondolkodtam el. – Mellesleg hol van James?

- Kapott reggel egy telefont a főhadiszállásról és oda kellett utaznia. Szóval az egész napot ketten fogjuk eltölteni. – vigyorodott el. – Ma csak az enyém vagy.

- Biztos érdekes lesz. – bólintottam.

- Igen. Béreltem egy repülőt. – kacintott rám.

- Komolyan? – kérdeztem tágra nyílt szemekkel.

- Komolyan. Ezúttal nem hazudok, Béreltem egy repülőt.

Egész délelőtt izgatottan vártam, hogy végre azt mondja „Akkor menjünk!”, de hosszú órákig kínozott mire tényleg megszólalt.

- Itt az idő. – mondta, amikor kijött hozzám, a kertbe. – Gyere, kocsival megyünk,

- Szuper! – pattantam fel.

Fél órát utaztunk, mire ténylegesen megérkeztünk a reptérre.

- Nos, kjsasszony. – szólt vigyorogva. – Egy kjs oktatáson fogsz átesni.

- Miféle oktatáson?

- Ejtőernyőzünk,

Ez volt az a szó, amire nem tudtam semmit se felelni. A szívem dübörgött a félelemtől és az izgalomtól egyszerre. A lábam megremegett és hirtelen szédülés fogott el

- Én... az magasan van. – mondtam gyengén.

- Hé-hé-hé. – fogott meg Henry két oldalról. – Minden rendben? Fehér vagy akár a kréta.

- Térészonyom van, Henry. Én nem tudok kjuigrani egy gépből.

- Ugyan már. – vezetett be az épületbe. – Itt az idő legyőzni a félelmeidet. Mellesleg ez is benne lett volna a kiképzésedbe, de James lebeszélte róla a parancsnokot. De ma az enyém vagy.

- Én tényleg... Henry, nekem ez nem fog menni. – kjszködtem a könnyeimmel. A hideg kjuvert attól, hogy több száz méter magasból kjuigorjak,

- Jó, figyelj, a repüléssel nincs baj ugye?

- Nem, nincs. Már ültem repülőn és... azzal nincs baj.

- Oké, akkor feljössz velem, és ha tényleg nem vagy képes rá, akkor nem kell megtenned. – mosolygott.

- Tényleg?

- Persze, nem erőszak a disznótor. – kacintott.

Fura érzés kínézni több száz méter magasból és azon gondolkodni, hogy talán leveted magad onnan...

Gyerekkoromban, nem mintha az olyan rég lett volna, sokszor álltam a pláza tetején, tekintetem a mélybe szegezve. Jólléhet az közel sem ilyen magas, de az érzés ugyanaz, azzal a különbséggel, hogy itt sokkal, de sokkal erősebb. Érzed a gravitációt, ahogy húzna lefele... A gyomrodban a remegést, a félelmet. A szíved, majd kiugrik a helyéről, annyira vágyakozik az ismeretlenbe. És a fejedben a hang, felváltva azt kiabálja: Tedd meg! Ne tedd meg! És hogy elszánod-e magad, az már csak rajtad múlik.

- Nos? – állt mellém Henry. – Jössz?

- Nem... Nem tudom. – néztem rá.

A repülőgépek az ajtajában álltunk, én görcsösen szorongattam minden létező tárgyat, amibe bele lehet kapaszkodni és vártam az ihletet, ami eldönti, hogy mit csináljak.

- A szívem azt súgja, hogy ugorjak le, de közben szédülök, remeg a lábam, lüktet a fejemben az ér, és... - sóhajtottam egyet. – Talán... ha együtt mennénk,...

- Úgy érted az oktató helyett, inkább velem ugrassz?

- Ha nincs ellenedre... - bólintottam.

Elvigyorodott. Tudta mennyire félek, és igazán díjazta, hogy kíváncsiságom az kicsit előbbre való.

- Semmi akadálya. – bólintott végül.

- Remek, – erőltettem mosolyt az arcomra.

- Nem kell félned, százszor ugrottam már. Nem lesz semmi baj.

- Hát azt mertem remélni. – motyogtam, miközben az utas-hevedert rám adták, majd Henryhez csatoltak. Odabotorkáltunk az ajtóhoz és éreztem, hogy egész testemben remegek.

- Minden oké? – kérdezte tőlem Henry. – Nagyon sápadt vagy és úgy remegsz, mint a kocsonya. Biztos ugrani akarsz?

Nem szóltam, csak hátranéztem és bólintottam. Annyira félttem, hogy még arra se maradt energiám, hogy kipróbáljak magamból egy „Persze!”-t.

- Bólints, ha készen állsz! – kiabált túlharsogva a gép zaját.

Lenéztem a mélybe. A motor zúgásától alig hallottam valamit. Még egy utolsót sóhajtottam és úgy döntöttem, ha török, ha szakad, én márpedig leugrom, így hát bólintottam...

- Ez valami hihetetlen! Úr Isten! Leugrottam! Leugrottam! Leugrottam! Jézusom! Jézusom! – amint földet értünk mindent kiadtam magamból. Úgy kiabáltam, mint egy eszelős örült. Ugráltam nevettem, majd sírva fakadtam.

- Hé, hé, hé! – fogott meg Henry, amikor látta, hogy összecsupkúlik a térdem. – Most mi van?

- Azt... azt hiszem... - mondtam könnyes szemmel. – Hogy... ílyet... többet... nem... csinálók.

- De miért sírsz?

- Nem tudom. – ráztam a fejemet. – Azt hiszem... most jön ki... a pánik... nem tudom... nem tudom...

- Hé. – ölelt magához. – Nyugi.

Nem tudom, mennyi ideig ültünk ott. A szívem hevesen vert, a légzésem hol felgyorsult, hol lelassult, a szememből csak folytak a könnyeim és remegés fogott el. Henry pedig ringatott, amíg teljesen meg nem nyugodtam.

- Jól vagy? – kérdezte, amikor elhalkult a sírásom és a remegés is abba maradt.

- Azt hiszem most már igen. – dűnnyögtem a vállának.

- Fel tudsz állni?

- Oh, hát azzal még egy kicsit várjunk.

Fél óra múlva rá tudtam kényszeríteni a lábaimat, hogy elbírják a súlyomat, így elindulhattunk haza. Henry egész úton árgus szemekkel nézte a reakcióimat, néha-néha már rá kellett, szóljak, hogy az utat figyelje és ne engem.

- Nem tudom hova rakni ezt az egész pánikrohamot. – hajtogatta. – Az emberek többségének, .. nem úgy kéne működnie, hogy közbe van rohamod nem miután túl vagy rajta?

- Nem tudom, hogy kellene működnie. Nem is érdekel. – mondtam vállat vonva.

- Hát pedig szerintem érdekelhetne. – jegyezte meg morogva Henry.

- Mond csak, nektek, katonának folytonos szokása az aggódás? – fordultam hozzá, mosolyogva.

- Nem, de ha valami bajod lesz, akkor James kitekeri a nyakamat. Azt meg ugye te se akarhatod, most hogy ilyen közel kerültünk egymáshoz. – kacintott rám.

- Persze hogy nem. – nevettem.

- Mellesleg, kérdezhetek egy személyeset?

- Fájni fog? – néztem rá komolyan.

- Remélem, hogy nem. – hangzott a válasz.

- Hm... Hát kérdezz! – mondtam vállat vonva.

- Én... Semmi hátsó szándék nélkül hidd el, de követtelek a minap... kétszer vagy háromszor... nem tudom. És... na, szóval a lényege, hogy miért szoktál annyit sírni?

- Oh... Még egy idegesítő szokás a katonákban... - sóhajtottam. – Nem tudom elhinni, hogy megint megfigyelés alatt álltam.

- Kérlek, ne kerülj ki a kérdésemet. – mondta komolyan Henry.

- Oké. Nos... Tudod, én nagyon szeretek veletek lenni, imádom, .. de annyira hiányzik a családom... A barátaim... Csak úgy kiszakadtam az általam jól megszokott környezetből... ahol, ha nem is mindenki, de szeretett és annyira hiányzik...

- *Mi is szeretünk,*
- *Nem úgy gondoltam. – sóhajtottam. – Csak hiányzik,*
Neked nem hiányzik a családod? – néztem rá.

- *Nincs családom. Az egyik maffiózó megölte őket. –*
mondta komoran Henry.

- *Sajnálom. – suttogtam.*

- *Én is. És... de igen, hiányoznak, Főleg a nővérem. De,*
most... mostanában, hogy te is itt vagy, meg James is... Úgy
érezem, hogy valamennyire visszakaptam őket. Hiszen... James
akár a bátyám, te meg akár a húgom. Tudod, megtanultam, hogy
az ember nem mindig kapja azt, amit szeretne... főleg azt nem
kapja meg... de hálásnak kell lennie azért, amit kapott... és én
hálás vagyok, hogy itt lehetek veletek,

- *Ez kedves tőled. – mondtam halkán. – Én is szeretlek*
téged. – mosolyogtam.

Henry rám nézett, majd elmosolyodott. – Látod? Érted
te, hogy mit akarok én mondani.

- *Persze.*

Az út hátralévő részében nem szóltunk egymáshoz, csak
csendben ültünk és figyeltünk. Hamar befutottunk a már
megszokott kis házikónkhoz, és a garázsban álló kocsi arra utalt,
hogy már James is visszaért.

- *Kíváncsi vagyok, hogy mit akartak tőle. – mondtam, de*
Henry nem szólt egy szót se. – Te tudsz valamit? – néztem rá
kérdően, amikor kiszállt az autóból.

- *Mindenki tud valamit. – vont vállat.*

- *Henry! – néztem rá komolyan.*

- *Nézd Rose, ezt az egészet, nem tőlem kell, halljad,*
hanem Jamestől. Majd ő elmond mindent. Mivel az ő barátnője
vagy. Csak annyit mondok, hogy az elkövetkező 24 óránkat te
fogod meghatározni.

- *Oh, köszü. Most aztán ki vagyok segítve. – mondtam,*
majd bementem a házba.

- Nem is tudod, hogy milyen nehéz lesz. – motyogta Henry.

- James! – nyitottam be a könyhába. – James... Mi...?

Elharaptam a mondatomat, amikor megláttam, hogy valaki más is van a könyhába.

- Szia, Rose! – mosolyodott el James, teljesen összezavarva a gondolataimat. – Tábornoķ úr, ő a barátñom, Rose. Rose, ő itt Switch tábornoķ úr.

- Örülök, hogy megismerhetem Miss Goldenhauer. – bólintott felém a tábornoķ.

- Úgy szint. – bólintottam.

- Nos, James, elvárom, hogy jól döntsön... illetve hogy jól döntsenek. – nézett rám a tábornoķ. – Holnap találkozzunk, Viszlát! Örültem kjsasszony!

- Viszlát, tábornoķ úr! – bólintottam.

Jamesre emeltem a tekintetemet.

- Hallgatlak. – mondtam, miután becsukódott a tábornoķ után az ajtó.

- Ül le, kérlek.

- Nem ülök le. – ráztam a fejemet.

- Pedig jobban tennéd. – mondta Henry a hátam mögött.

- Itt mindenki tud mindent ugye? – néztem rájuk. – Nem ülök le!

- Kaptunk egy... ajánlatot. – sóhajtott James.

- Miféle ajánlatot? – kérdeztem, miközben leültem az asztalhoz egy székre.

- Megüresedett pár hely egy osztagnál és Switch tábornoķ úr felajánlott nekünk két helyet. Persze, te is jönnél velünk, csak te nem lennél az osztag része.

- Értem. És ezt miért nem lehetett nekem elmondani? – néztem Henryre.

- Azért, - kezdte James. - mert tudjuk, hogy mennyire hiányzik neked a családod, és hogy nagyon szeretnél visszamenni hozzájuk... Nem akarunk elválasztani a családotól.

- De hát már így is messze vagyok tőlük? - mondtam könnyes szemmel. - Most annyira mindegy, hogy az ország melyik részén vagyok...

- Nem ebbe az országba lennénk, - mondta halkán James.

- Hát?

- Amerikába.

- Amerikába? - nyögtem. - Amerikába?

- Igen.

- Aszta...

Úgy éreztem, mintha az egész világ a feje tetejére állt volna. Amerikába? Könnyörgöm! Még az is nehéz, hogy az ország másik felén vagyok a családomtól... a barátaimtól messze, nem hogy másik kontinensen... Amerikába???? Oh, Jézusom most segíts meg kérlek!

- Ez... - kezdetem halkán. - Ez nagy lehetőség nektek, nem igaz?

Nem válaszolt egyikük sem. Felemeltem a fejemet és rájuk néztem. Időközben egymás mellé kerültek és most szemben ültek velem. James nem szólt egy szót sem, csak némán figyelt, így inkább Henryre néztem, aki bólintott.

Összekulcsoltam a kezemet és újra lenéztem.

Nem akartam, hogy miattam elhalasszák ezt a lehetőséget. Nem akartam, hogy ezentúl örökre az orrom alá dörgölhessék, hogy miattam maradtunk itt. Bár lehet, hogy nem mondanák ki nyíltan, a szemükbe látszana, hogy így gondolják. Ez nekik nagy lehetőség... De nekem hiányzik a családom. Őket senki sem köti ide... Engem minden.

A sírás szorongatott, miközben a következőket mondtam nekik:

- Nem akarom, hogy ezt miattam elhalasszátok,

- Rose, -fogta meg a kezemet James. – ha te nem jössz, én se megyek,

- Tudom. – mondtam mosolyt erőltetve magamra, és felkészültem életem legnagyobb alakítására. – Én is megyek veletek,

- Tényleg? – mondta elkerekedett szemmel Henry.

- Igen. – mosolyodtam el még jobban. – Veletek megyek,

- Huh. – engedte el magát Henry. – Köszí! Köszí! – pattant fel és megölelt. – Nem is tudod mennyit jelent ez nekünk,

- De tudom. – álltam fel, hogy én is átkarolhassam. – Épp ezért megyek veletek,

- Csodás. – kacintott. – Megyek, felhívom a tábormókot. Semmi értelme, akkor halasztgatni a dolgot. Reggeli géppel indulhatunk is.

- Tényleg jó lesz neked így? – hallottam James hangját. Elengedtem Henryt és hozzá fordultam.

- Mint mondtam, nem hagyom, hogy egy ilyen lehetőséget elhalaszatok miattam. És mivel te nem lennél hajlandó elmenni nélkülem, én is veletek megyek,

- Rose, - rázta a fejét James. – Henrynek attól még valóra válik az álma, hogy mi itt maradunk,

- Igen, Henrynek igen. De neked nem. – ráztam a fejemet. – A tied nem válik valóra, és ezért nem leszek hibás. Egy életem keresztül azt látnám, hogy mennyire... hogy mennyire bánod, hogy itt maradtál. Ezért én nem leszek hibás. Nem. – zokogtam.

- Rose, - állt fel James. – ha téged van, ami ideköt, akkor engem is. És az te vagy.

- Nem szeretnél kimenni Amerikába? – néztem rá.

- Rose, én téged szeretnék, nem Amerikát.

- Nem arra kértelek, hogy válassz. Szeretnél Amerikába menni?

- Persze hogy szeretnék, – sóhajtott James. – De...

- Akkor ezt megbeszéltük, – zártam le a vitát. – Holnap Amerikába utazunk,

- Rose... - fogta meg a kezemet az én életem értelme. – Nem kell magadat folyton feláldozni azért, hogy mások jól érezzék magukat... Kérlek, ..

- Boldog vagyok, – mosolyogtam. – És boldog leszek,

Nem tudjátok, milyen nehéz meggyőzni az embereket arról, hogy boldog vagy miközben belül teljesen darabokra hullasz. Az egyetlen vigaszom az volt, hogy holnap már láthatom a családomat és a barátaimat még akkor is, ha ezért elveszítem a szerelmemet. De neki van egy álma, és én nem fogok az álma útjába állni. Miattam nem adhatja fel az álmát. Miattam nem.

Ha valamit megtanultam eddigi életem során, az az, hogy ha te nem lehetsz boldog, tedd azzá azokat akiket szeretsz s ez által talán te is megtalálod a boldogságot. S itt jön egy régi mondás „Jobb adni, mint kapni!” És én adok, ott ahol csak tudok, és talán az se érdekél, ha cserébe nem kapsz, mert mi jobb annál, ha adhatsz...

- Jó reggelt, Rose! – éreztem, ahogy James keze végigsimítja az arcomat. – Van két órád az indulásig Angyalkám. Úgyhogy neki kéne állni, készülődni.

- Tegnap este bepakoltam. Nem fogok válogatni sem a ruháim között, úgyhogy másfél óra múlva megismételheted az ébresztést. – motyogtam.

- Nem Angyalom, most kelsz fel. Itt a tábornok úr és szeretne veled beszélni.

- Oké. – ületem fel az ágyba. – Öt perc, mond meg neki, hogy öt perc és lent vagyok. Kérlek,

- Rendben. Megmondom.

Ahogy megígértem le is értem a megadott időpontra.

- Jó reggelt tábornok úr! – köszöntem neki, amikor megláttam.

- Jó reggelt Miss Goldenhauer! Kérem, sétáljunk egyet!

Nem lepett meg a kérdése, igazából számítottam rá hogy négy szemközt akar velem beszélni, így csak bólintottam és követtem kifele az ajtón.

- Rose, meg kell, hogy kérdezzem, biztos a döntésében?

- Igen, biztos vagyok benne. Nem tehetem tönkre a fiúk álmait. Miattam nem mondhatnak le róla.

- Fontos, hogy ne csak a mások érdekét nézze. Néha... jobban tenné, ha a saját érdekeit helyezné előnybe.

- Hiányzik a családom. Arra vágyom, hogy visszamehessek hozzájuk. Tegnap este elmondtam Önnek mindent telefonon, ha nem tudnak segíteni... én megértem, akkor megoldom magam a dolgot, de arra kérem, hogy ebben se szóljon nekik.

- Természetesen nem árulom el, hiszen akkor két remek katonától esne el az amerikai osztagunk, – sóhajtott Switch tábornok. - Ne aggódjon Rose, segíték Önnek. A fiúknak azt mondtam, hogy Ön a következő géppel megy... gondolom sejtí, hogy ez az ötlet nem nagyon dobta fel őket, de sikerült meggyőzőnöm a fiúkat, hogy hagyják itt magát, mivel nekik már dolguk lesz a bázison, jobb, ha hamarabb odaérnek... Tudnia kell Rose, hogy nem szívesen teszem ezt Jamesszel. Maga össze fogja tömni a szívét.

- De az enyémet is. – sóhajtottam.

- Az Ön döntése. Ha még bármiben segíthetek, csak szóljon. – mondta miközben visszaértünk a házukhoz.

- Rendben van.

- A reptérre küldök Önhöz egy kádétot a buszjegyével.

- Köszönöm. – indultam be a házba, de amikor nem jött után a tábornok megfordultam. – Ön nem jön.

- Nem, én már mindent megbeszéltem a fiúkkal.
Vigyázzon magára Rose.

- Vigyázok. Még egyszer köszönöm szépen.

- Kérem. – bólintott, majd elment.

Vettem egy mély levegőt és bementem a házba. Órák kérdése és a szívem darabokban lesz.

A nagy reptéri rohanás közben senkinek sem jutna eszébe egy rossz gondolat sem. Így senki sem gondolta arra, hogy talán soha többé nem fognak látni.

- Tizenkét óra múlva találkozunk. – fogta meg a kezemet James. A szeme csillogott az örömtől, a szívem összeszorult, ha arra gondoltam többé nem láthatom.

- Igen. – mosolyogtam.

- Figyelj Rose, ez nem a világ vége, csak tizenkét óra. – ölelt meg Henry. – Túléled.

- Remélem. – nevettem.

- Hé. – fordított maga felé James. – Ugye nem titkolsz semmit?

- Mit titkolnék? – néztem rá. – Csak tizenkét óra az egy fél nap... Legutóbb közölted, hogy Amerikába megyünk, remélem, hogy most nem rúgkolsz elő azzal, hogy az Antarktiszból jobban tetszik.

- Ettől nem kell félned. – ölelt meg. – Régi álmom, hogy Amerikába eljussak, nem mennék én el onnan semmi pénzért, ha egyszer oda jutottam.

- Gondoltam. – nyögtem.

- Rose, tudom, hogy ez neked mekkora áldozatot jelent és tiszteletben tartom a döntésedet... akkor is tiszteletben tartanám, ha esetleg mást döntést hoztál volna.

- Ezt sose felejtse el. – mondtam remegő hangon.

- Valami baj van? – nézett rám fürkésző szemével. –
Ugye nem fogsz sírni? Mert akkor megvárom én is következő
repülőt.

- Nincs semmi baj. És nem várod meg. Nekem is elmondta
a tábornok, hogy már dolgozó is van... Egy éves szolgálát... -
sóhajtottam. – Hosszú időnek tűnik,

- Hípp-hopp, elmegy. – mosolygott. – Észre se fogod
venni.

- Remélem. – suttoztam.

- Gyanús vagy te nekem. Ugye nem gondolod meg magad
miközben én a repülőn ülök? Ugye nem?

- Nem gondolom meg magam. – mosolygottam.

- Helyes. – mosolygott vissza, majd megcsókolt. –
Hamarosan látjuk egymást.

- Igen. – bólintottam.

- Szerelek Angyalom.

- Én is téged.

Láttam, ahogy egyre távolodnak tőlem, majd láttam,
ahogy a gépünk felszáll. Könnyek folytak végig az arcomon.

- Nem gondolom meg magam James. – suttoztam remegő
hangon – mert már rég meggondoltam magam.

- Rose Goldenhauer? – egy hang szólt mögöttem.

- Igen, én vagyok. – fordultam meg.

- Switch tábornok küldött. Mat kadét vagyok. –
tiszteletgett. Hirtelen elmosolyodtam, de nem tartott sokáig.

- Szia. Örülök, hogy megismerhetlek.

- Elviszlek haza autóval. A tábornok úr kért meg rá. –
bólintott.

- Nekem azt mondta, hogy buszjegyek ad. – ráncoltam a
homlokom.

- Nem Rose, repülőjegyet adott, remélve, hogy
meggondolod magad. De azt mondta amennyiben nem így lesz,

köcsival vigyelek haza. A szüleiddel már beszéltek. A story annyi, hogy vigyáztunk rád, mert bizonyos forrásokból arról értesültünk, hogy el akarnak téged rabolni. A veszély elmúlt így hazamehetsz. Szeretettel várnak otthon.

- Ezt jó hallani. – mosolyogtam. – Akkor mehetünk,*
- Biztos vagy benne?*
- Igen. – bólintottam.*